

der kom fra et andet land, eller grønlandere, der skiller sig ud i det danske gadebillede og taler et anderledes dansk: Dertil skal økonomisk støtte gå eller pisen slå. De skal skabes i vores eget billede med noget for noget.

Når vi ser på det samlede finanslovsforslag på 2.400 sider og med udgifter på 462 mia. kr., så er det altså mest mikroøkonomiske ændringer, vi diskuterer. Men for de enkelte grupper af mennesker, som de relativt små beløb vedrører, er det selvfølgelig ikke mikroøkonomi; der bliver perspektiverne og proportionerne jo fuldstændig vendt på hovedet.

Op sådan er det også, når vi ser på det fra det danske statsbudgets perspektiv: Det er mikroskopiske beløb, der handler om Færøerne i dette års finanslovsforslag. Det i anførselstegn største beløb er det såkaldte generelle tilskud til Færøernes hjemmestyre på 615 mio. kr. om året – den såkaldte blokstøtte – som i færøsk politik og i den færøske debat dominerer al tale om fremtidens udfordringer.

Den fremmanes og oppustes i folks bevidsthed som den akse, hvorom verden drejer. Det er et mikroskopisk beløb på den danske finanslov, som, når det projiceres til Færøerne, bliver makroøkonomi og bliver en slags prisme, hvorigennem alle sociale spørgsmål, uddannelse, forskning, sundhedspolitik og andre vigtige politiske udfordringer ses og afspejles. Den er næsten som en slags magi eller overtro. Folkevalgte færøske politikere argumenterer i ramme alvor for, at det er det danske bloktilskud, som er afgørende for, hvor meget vi i fællesskab skal betale til ældre, handicappede, uddannelse, sundhed og forskning i Færøerne.

Men lad os se på dette mærkværdige fænomen fra et mere nøgternt og globalt perspektiv. Tilskuddet til Færøernes hjemmestyre udgør 0,1 pct., 1 promille, af det danske statsbudgets udgifter. Til gengæld for denne ene promille af det danske statsbudget formår Danmark jo at opretholde højhedsretten og suveræniteten over Færøerne med land og med hav, og det område er faktisk to gange større end Danmarks, altså Jyllands og øernes, land- og havområde.

Det ville svare til, hvis vi forsøgte at sætte det over til færøske forhold, at Færøerne på vores offentlige landsbudget afsatte 1 promille svarende til 4 mio. kr. om året til gengæld for at have højhedsretten og suveræniteten over et land- og havområde, som var to gange større end vores.

Tager vi Grønland, så er billederne af proportionerne endnu mere absurde. De danske til-

skud til det grønlandske hjemmestyre er 3 mia. kr. om året. Ud af de samlede udgifter på den danske finanslov svarer det til 0,6 pct. eller 6 promille. Det grønlandske land- og havområde er 30 gange større end Jylland og øerne med havområde.

Skal vi igen sammenligne ud fra grønlandske forhold, så svarer det til, at Grønland på sit landsbudget bevilgede 6 promille, ca. 8-9 mio. kr. om året, til gengæld for, at Grønland fik højhedsretten og suveræniteten over et land- og havområde 30 gange sin egen størrelse. Det ville svare til, at Grønland havde højhedsretten over hele det nordlige Atlanterhav med omkringliggende øer for altså 9 mio. kr. om året.

Hvis man altså prøver at se tingene fra dette perspektiv, fra denne grønlandske/færøske synsvinkel, så må det også stå klart, at Danmark får enorme internationale og globale fordele af at holde fast i den danske højhedsret i Nordatlanten for et mikroskopisk beløb om året.

Jeg ved godt, at den danske regering og mange af Folketingets partier stædigt nægter at anerkende, at Danmark selvfølgelig får meget ud af dette forhold. I stedet tales der bestandig om blokstøtte og bloktilskud til Færøerne og Grønland, som i følge de fremherskende argumenter gives af følelsesmæssige og sociale årsager.

Kl. 17.35

Men lad os så se på, hvad Danmark egentlig får ud af disse promillebeløb, hvis vi nu tager regeringen på ordet med noget for noget: Det giver international anseelse og styrker hele Danmarks globale rolle og muligheden for at indgå givtige internationale aftaler; det har givet og giver store fordele for dansk erhvervsliv og eksport i verden; det økonomiske flow og kapitalstrømmene, der flyder mellem Danmark og Færøerne og mellem Grønland og Danmark, har givet og giver store fordele for dansk eksport, danske virksomheder, den danske finansverden osv.

Her vil jeg endda slet ikke nævne den gamle diskussion om de militære fordele og de besparelser, som Danmark har på sit militærbudget på grund af sin højhedsret over Grønland og Færøerne.

Set i dette perspektiv er det jo, som jeg har sagt før, en – synes jeg selv – genial, moderne kolonipolitik, hvor økonomisk afhængighed og et for selvtilliden ødelæggende giver-modtagerforhold dominerer hele fremtidsbilledet for Færøerne og Grønland, og hvor vi begynder at skændes indbyrdes og er utrygge over for, om vi